

Arrest

nr. 164 867 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 september 2013 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten (...) binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/06/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) De nietigverklaring

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: "Betrokken bevindt zich in het geval van artikel 7 eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokken kwam het land binnen op 28/06/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is."

Deze bestreden beslissing is manifest nietig.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken niet langer over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 2°, moet worden toegepast, mag hij niettemin geen bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigen zonder voorafgaandelijk te hebben onderzocht of de uitvaardiging ervan kan leiden tot een schending van art. 3 EVRM.

Er anders over oordelen zou tot gevolg hebben dat de toepassing van art. 3 EVRM wordt uitgesloten door art. 7, eerste lid, 2° Vw., hetgeen uiteraard niet de bedoeling kan zijn geweest van de wetgever.

Zie RVV, nr. 98.571 van 08/03/2013: "De Raad dient op te merken dat geen bevel tot terugbrenging mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de Fundamentele vrijheden (hierna EVRM). het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel tot terugbrenging, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel tot terugbrenging een schending kan uitmaken van een bepalingen van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procédure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

In casu "wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. "

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis had van de aanvragen tot medische regularisatie van verzoeker op datum waarop zij de bestreden beslissing heeft uitgevaardigd.

Daarenboven had zij kennis van de arresten van de RVV, waarin haar werd verweten een te beperkende interpretatie te hebben aangehouden van art. 3 EVRM bij de beoordeling van deze aanvragen.

Desalniettemin gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden opgemaakt of de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze aanvragen tot medische regularisatie, meer in het bijzonder de argumentatie van verzoeker dat een eventuele terugkeer naar zijn vaderland strijdig zou zijn met art. 3 EVRM.

Integendeel, de bestreden beslissing meldt enkel dat verzoeker niet langer over de vereiste documenten beschikt. Zij rept met geen woord over de aanvragen tot medische regularisatie.

Dit gegeven op zichzelf beschouwd volstaat om te besluiten tot een schending van de formele en materiële motiveringsplicht. Er kan niet worden opgemaakt of verweerster rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen schending van art. 3 EVRM bij een eventuele terugkeer noch wordt gemotiveerd waarom er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen schending zou zijn.

Tevens is er een schending van de zorgvuldigheidsplicht nu de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, met name de hangende medische regularisatie en het hangende annulatieberoep.

Tot slot is er sprake van een schending van art. 3 EVRM. Uit diverse landenrapporten blijkt namelijk dat de vereiste medische behandeling niet beschikbaar is in verzoekers vaderland:

Zie: Europese Commissie, "Commission Staff Working Paper - Croatia 2011 Progress Report", Brussel, 12/10/2011:

" Limited progress can be reported in the field of mental health. A Programme for the Prévention of Suicide among Children and Youth has been adopted. However, community-based services remain insufficiently developed as an alternative to institutionalisation. Financial resources allocated to mental health care are still scarce. " (p. 61)

"People with mental health problems generally remain in psychiatric institutions which are not professionally regulated or adequately equipped. Assistance to enable a greater number of patients to stay with their families or live independently is lacking. " (p. 11).

Vrij vertaald: "In het domein van mentale gezondheidszorg is er weinig vooruitgang geboekt. Een programma voor preventie voor zelfmoord bij kinderen en jongeren werd uitgewerkt. Maar, er is nog steeds een onderontwikkeling van zorgverstrekking ter plaatse als een alternatief voor opname in een instelling. De financiële middelen die worden toegekend aan mentale gezondheidszorg zijn nog steeds zeer beperkt. "

"Personen met mentale gezondheidsproblemen blijven doorgaans in psychiatrische instellingen die niet professioneel worden beheerd noch toereikend zijn uitgerust. Begeleiding die zou toelaten dat een groter aantal mensen woont bij hun families of zelfstandig ontbreekt volledig. "

Indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, zullen verzoekers geen toegang meer hebben tot de vereiste medische verzorging, wat neerkomt op een schending van art. 3 EVRM. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het regelmatig verblijf van verzoekende partij verstreken is.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel

vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekende partij wijst erop dat zij samen met haar echtgenote diverse aanvragen om medische redenen heeft ingediend en dat tegen de afwijzingsbeslissingen hiervan beroep werd aangetekend. Zij meent dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat alle medische regularisatieaanvragen werden ingediend in functie van de medische problematiek van de echtgenote van de verzoekende partij. Er blijkt aldus geenszins dat verzoekende partij zelf aan een medische problematiek zou lijden waarbij terugkeer naar het herkomstland mogelijks aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM in haar hoofd. In die optiek kan verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat rekening had moeten gehouden worden met de medische regularisatieaanvragen / ingediende beroepen hiertegen, nog daargelaten de vaststelling dat het loutere feit dat men een medische regularisatieaanvraag indient niet inhoudt dat daardoor de verblijfsstatus van een vreemdeling verandert en hem daardoor geen bevel om het grondgebied te verlaten meer zou mogen gegeven worden wanneer het bestuur vaststelt dat deze vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft.

2.6. Daarenboven wijst de Raad voorts nog op hetgeen volgt.

2.6.1. De Raad benadrukt dat het EHRM een zeer hoge drempel hanteert wat betreft medische gevallen en de toepassing van artikel 3 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelde immers dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. Eveneens heeft het EHRM in zijn rechtspraak gesteld dat het waarschijnlijk is dat de betrokkene beroep zal kunnen doen op in het land van herkomst aanwezige familieleden, ook al werd dit ontkend door de betrokkene (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partij niet aantoont dat zijzelf aan een medische problematiek lijdt waardoor een terugkeer naar het herkomstland mogelijks een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren.

Daarnaast wijst de Raad nog op zijn arrest nr. 164 865 van 29 maart 2016 waarbij het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 juni 2013 inzake de mentale aandoening van haar echtgenote werd verworpen. De arts-adviseur oordeelde dienaangaande niet kennelijk onredelijk of onterecht dat de mentale aandoening van de echtgenote, zelfs bij gebrek aan behandeling in het herkomstland, geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden. De citaten van verzoekende partij aangaande de povere mentale gezondheidszorg in het herkomstland zijn aldus niet dienstig.

Voorts blijkt inderdaad dat de Raad bij arrest nr. 107 426 van 26 juli 2013 de onontvankelijkheidsbeslissing van 9 januari 2013 inzake de mentale aandoening alsook TBC waaraan de echtgenote van de verzoekende partij zou lijden, vernietigd heeft. Zoals blijkt uit de nota met opmerkingen heeft de verwerende partij een nieuw advies aan de arts-adviseur gevraagd die op 20 september 2013 stelde dat er geen behandeling noodzakelijk was voor de mentale aandoening en dat de TBC ondertussen afdoende moet behandeld zijn gelet op het aanzienlijke tijdsverloop sinds de diagnose. Een onontvankelijkheidsbeslissing werd op 27 september 2013 aan verzoekende partij gegeven. Er blijkt niet dat verzoekende partij en haar echtgenote hiertegen beroep hebben ingesteld. Wat er ook van zij, verzoekende partij maakt gelet op voorgaande geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk, noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.7. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER